Nº. 14. A°. 1841.

WOENSDAG, den 17den FEBRUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

MENGELWERK.

Mooi Ann van Velp.

— En wij hebben hier van avond bal... zeide mij mijn buurmeisje aan de tafel in het logement *de Zwaan;* — want ik bevond mij nu te Velp, in plaats van aan de Steeg, werwaarts mij mijn doctor voor veertien dagen had gezonden. *Recipe* de Steeg, had hij gezegd; neem daar alle dag, al wandelende, zes uren versche lucht in; eet er de gezonde Geldersche pot, waaraan, sinds Noachs tijd, nog nooit een mensch zich indigesties at; schrijf er niet dan om den derden dag een briefje aan uwe tante; en lees er niets dan de *Staats-Courant.* De heerlijke natuur, de milde lucht, soberheid en kalmte zullen uw geprikkeld zenuwgestel ontsnappen en gij bespaart u gewis eene anders onvermijdelijke nevralgie. — En ik was naar de Steeg gegaan, naar de schoone natuur, die zoo beroemd is in Holland. Doch, goede hemel, wat vond ik! Een huis — ik geloof het was wit geschilderd — aan den straatweg; op dien straatweg geen boom, maar daarentegen wolken van stof, tegenover het huis, aan het water, stonden een paar houten prieeltjes, in een derzelve zat eene jufvrouw te breijen en een heer te rooken, als hadden zij hun leven lang nooit iets anders gedaan, zij dan breijen en hij dan rooken; voor het huis, in de zoogenaamde schaduw van een houten afdak, dat twee voeten breed was, zaten drie oude heeren een had een groene bril op, met pijpen en glaasjes bitter. Toen mijn koetsier stil hield meende ik dat hij de paarden water wilde geven, en zeide dat hij zich zou haasten, om weg te komen uit die roosterende zon. Wij zijn hier aan de Steeg, mijnheer, kreeg ik ten antwoord. Wat! Is dit de Steeg! wordt men dan nu in Holland razend, dacht ik. Ja, mijnheer, welkom aan de Steeg, mijnheer is hier aan het groote logement, *in den Engel.* — Maar er behoort dan toch nog meer bij de Steeg, andere logementen, boomen, wandelingen?... O ja mijnheer, heerlijke wandelingen, daar achter, in het zand, maar andere logementen zijn er niet, wat verder is nog een heerenhuis, o, 't is hier allerliefst! — Allerliefst — veertien dagen hier te braden in de zon of in een planken prieeltje tusschen eene breijende jufvrouw en een' rookenden heer te gaan zitten; opmerkingen te maken over de rijtuigen die voorbij rijden, de boeren die voorbij wandelen, de wolken die voorbij drijven, en het stof dat niet voorbij maar u in neus en ooren, in keel en oogen waait! — neen, waarachtig! Koetsier, keer dadelijk om en breng mij naar Velp. Wij waren, geen half uur geleden, een bekoorlijk dorp doorgereden, waar ik veel boomen gezien had, en een aantal nette huizen, en een logement dat niet wit was geschilderd, waar een zwaan boven de deur uitstak, en schoone oogen aan vensters hadden gegluurd. En zoo welgedaan zag er de kokkin uit, die aan de deur stond, en zoo rustig lag er een dikke taks op een stoel te sluimeren, naast een dikken heer die de *Staats-Courant* las op een' anderen stoel, dat ik gedacht had: ware dit maar de Steeg, hier zou ik wel veertien dagen kunnen blijven. Maar de koetsier zeide het was Velp, en wij moesten nog eerst aan het mooije komen. Toen ik nu de mooije Steeg gezien had, met zijne afwezige boomen, en de breijende jufvrouw in het houten prieel, die mij aan den rookenden heer trad gewezen, toen herrees het nette dorp nog lokkender in mijne verbeelding, en mijn besluit was genomen; de veertien dagen doorgebragt te Velp.

Ik kwam er juist aan tegen den eten, en in plaats van een' gewonen Gelderschen Jan, vond ik een' knecht dien men uit eene Fransche comedie had genomen, een waarachtige Martijn, die mij dadelijk vertelde dat er veel mooije dames waren gelogeerd en dat hij mij eene goede plaats aan tafel zou bezorgen. En ik kreeg eene goede plaats aan tafel, naast eene jufvrouw die er uitzag als een Amsterdamsche zondag.

— En wij hebben hier van avond bal;.. zeide mijn buurmeisje, toen wij aan het dessert waren gekomen; wij hadden eerst gesproken over de jonge groenten, een schotel vol erwtjes en peentjes, vooral, die zeer goed was toebereid, en over de fraaije environs. — Bal! mejufvrouw? — O ja, mijnheer, concert en bal; hier tegenover, in die zaal. — En..? — Ja... overigens heb ik het nog nooit bijgewoond. U kunt nu de Velpsche beautés en die der environs vereenigd zien.

Eigenlijk, dacht ik, is dit wel niet de bedoeling van mijn verblijf in Gelderland, — doch een bal te Velp... ik kan in alle geval eens gaan zien; daarbij zal het waarschijnlijk regenen, zoodat ik toch van avond niet veel versche lucht meer zou kunnen innemen. Martijn, brengt tegen 8 ure mijne thee maar in de danszaal. Een afschuw hebbende van dadelijk na den eten te wandelen, begaf ik mij naar boven om aan mijne tante te melden dat ik mij te Velp en niet aan de Steeg bevond.

Toen het nu acht ure was geworden, zag ik in de zaal reeds eene menigte menschen, en men was bezig de tafeltjes wat op te ruimen, ten einde een terrein te openen voor de Velpsche Terpsichore. Aan het eene einde zat het orkest; hetzelfde personeel dat concert had gegeven. De directrice met hare viool, en de directeur, jambisch als Aphrodites echtgenoot; vervolgens eene jeune première en drie of vier jeunes premiers. Directeur en directrice gedroegen zich harmonisch als ware echtelingen; commandeerde zij eene wals dan annonceerde hij een galop, en vice versa. Vond hij de muziek te gaauw, dan speelde zij als moesten er hazen galopperen, of als wilde men een denkbeeld geven van den spoed waarmede het geld uit onze schatkist rolt. Maar toch deden die directie en muziek een zeer goed effect; zij gaven iets natuurlijks, iets fantastisch, iets Hofmannisch aan het bal, en menig dansorkest in groote steden liet, wat harmonie betreft, veel meer te wenschen over; men zag dat de muziek mede deel nam aan de vreugde van het feest: zij knarste er niet met die scherpe valsche toonen, die, als de pretensie danst, de nijdige tong der kwaadsprekenheid moeten accompagneren. En zoo goedig als de muziek, was ook het gelaat der bloeijende tapisserie, achter de glazen; want van Velp niet alleen, maar ook van Rozendaal zelfs en Beekhuizen waren de Dryaden en Najaden toegestroomd om den dans te begluren. En dan die gelukkige dansters! — meisjes waren er bij, goede hemel! in wier armen men begraven zou willen liggen, wier oog u wel deed als eene goede daad.

Genoegelijk zat ik in mijn' hoek het vrolijke gewoel te beschouwen, toen een voorbijsnellend paar mijne tafel stootte en mij op deed staan. En nu — ach, Tasso, uwe pen, voor eenige minuten.. nu zag ik schuins achter eene oudere dame een meisje zitten, een hemelsch schepsel, een ideaal van nooit gedroomde schoonheid, bekoorlijk als de blos eener bruid en heilig als biddend albast. Die oogen wier blaauw, als de lucht boven Napels, door het lange ravenhaar der leden teruggekaatst, schaduwen gaf aan de ligte blos die eene lentezucht aan de agaatroos had ontstolen en op het lieliewit harer wangen had geworpen, — en die fijne lippen blozend over der tanden pracht. En dan een schat van bruine lokken dartelend met den fieren hals, en eene gestalte zoo slank, en toch zoo prangend vol van schoonheid, en alles met dien daauw van jeugd omwasemd, die u huiveren doet er de hand aan te slaan, u den adem in de borst terugdrukt uit vrees dat hij eene bekooring verdoffe... Martijn, die dame daar, wie is zij? — Dat weet ik niet, mijnheer, het schijnt eene vreemde; ik heb ze nog nooit gezien. — Met wie is ze? — Dit weet ik ook niet; ik heb ze niet zien komen. Informeer, en haast u, een gulden voor de moeite. Doch te vergeefs, niemand scheen ze te kennen, niemand zag ik nog met haar dansen, niemand met haar spreken. Eindelijk vatte ik moed en drong digter tot de schoone. Op hare lippen glimlachte de minzaamheid, en toen zij mij aanzag werd ik bedwelmd van geluk. Men schijnt hier blind, mejufvrouw, en doof aan het hart, men danst, en niet met u, men mag woorden vragen aan schoonen mond, en niemand vraagt aan u wat toon uit engellippen ademt! Zulke oogen te zien en ze niet te willen voelen op het hart, de aanraking dier hand voor eenige minuten te mogen vragen, en het niet te doen.. laat mij beproeven, mejufvrouw, hoe veel geluk een mensch kan dragen?.. Zij zag mij aan, lang, maar antwoordde niet. — Waarom zult gij niet dansen?.. één toer galop —? nu nam zij mijne hand, doch zag niet meer op, en sloot de lippen; ik trilde toen ik den arm om haar heen sloeg, en duizelde van haren adem. Wij galoppeerden, of het lang was of kort, ik weet het niet, en toen ik haar terug wilde brengen naar hare plaats, schudde zij het hoofd en bragt mij de zaal uit, naar buiten. Maar waarom geeft gij mij geen enkel woord, mejufvrouw? waarom mag ik ze niet hooren de melodiën uwer stem? — Niets baatte, wat ik haar ook zeggen mogt; zij scheen ontroerd, zij luisterde, doch antwoordde niet, en ging steeds verder en verder voort. Wij waren op Biljoen gekomen, ver aan den grooten vijver; nu stond zij stil en liet mijnen arm los; nogmaals sloeg zij de oogen op de mijne, maar het was thans een gansch andere blik; niet meer dat warme minzame leven, maar kille treurigheid lag er toen in. Meisje, wat deert u! riep ik uit, en greep naar hare hand, wier ijs mij thans deed rillen. Ik ben, begon zij nu, en hare stem was als hare oogen, ik ben *Mooi Ann van Velp.* Ik zag haar verbaasd aan. Hoordet gij nooit dien naam? — Nooit. — Dan zijt gij vreemd te Velp; aldaar toch kent hem ieder. Maar die hem van mij hoorde, hoorde anders nimmer meer een menschen woord. Doch u wil ik niet moorden. Het zij dan zoo; — ik ben voldaan. En plotseling was zij verdwenen. Ik zag

rend, ik zocht, ik riep, vergeefs. En toch, het was geen droom; ik bevond mij wel aan den Biljoenschen vijver; alleen in de stilte des nachts, *Mooi Ann van Velp*, en niets dan dat in de ooren, en niet wetende wat ik denken zou van de wonderlijke verschijning. Ik snelde terug naar het dorp, en ontmoette spoedig eene oude boerin. Moeder! riep ik haar toe, om Gods wil, zeg mij, wat is *Mooi Ann van Velp*. De vrouw bekruiste zich en keek mij angstig aan. — Kent gij ze? — Zeker, zeide zij, en bekruiste zich weder. — Eene krankzinnige? — Gezien en gesproken, wie is zij? — Gesproken, en zij heeft u vrij gelaten! — Zij is mij ontsnapt aan den Biljoenschen vijver, — wie is zij! Nu, zoo zij God gedankt! dan is *Mooi Ann* bevredigd.

Hoor, mijnheer, ik zal u de geschiedenis vertellen. Duizend, of misschien nog wel meer jaren geleden, leefde hier een meisje, verrukkelijk schoon, het was de dochter van den heer van 't dorp, A n n a v a n V e l p. Als kind reeds was ze zoo mooi en lief, dat niemand haar ooit anders noemde dan *Mooi Ann*, en men van uren ver hier kwam om haar te zien. Toen zij nu achttien jaren oud was geworden, zou zij gaan trouwen met den jonker van Biljoen. Maar dat was een valsch mensch, hij bedroog haar en was reeds getrouwd. Toen wilde *Mooi Ann* niet meer van hem hooren, doch de boosaard schaakte haar en sloot haar op in zijn kasteel van Biljoen. Arm kind! — eenen morgen hoorde men fluisteren, dat men haar gevonden had in den grooten vijver, maar of zij was begraven, en waar, dit wist niemand. Hare ziel echter had geen rust, want toen zij in den vijver sprong had zij *wraak* geroepen, in plaats van *Heere vergeef het hun*. En nu herrees zij telkens, dikwijls in het begin, later al minder en minder, maar altijd schoon, als op haren bruidsdag, en zoo vertoonde zij zich aan onze jongelingen, en liet zich volgen door eenen, en dan hoorde men nooit meer iets van hem, maar vond gewoonlijk zijn lijk op Biljoen in den vijver. Eens moet een vrome pelgrim, die uit het Heilige Land terugkwam, en zulk een lijk had gezien in het water, eene stem hebben gehoord: Zoo wreekt zich A n n a! en zoo zal zij zich wreken, tot dat haar weder eens een jongeling aan liefde doet gelooven! En toen lachte de stem zoo schrikkelijk, dad de pelgrim den Booze nooit scheller had hooren lagchen bij het wanhopige gekerm van een' stervenden Sarracijn. — En sedert dien tijd werd de vijver zoo opgevuld met doodsbeenderen, dat de heer v a n S p a e n hem nu heeft laten uitbaggeren! en de beenderen, gebruikt heeft tot fondamenten voor eene groote steenen brug. En op Velp zijn de jongelingen zoo uitgestorven en verjaagd, dat men er bijna geen meer vindt. Tegen zestig ongetrouwde dames, woonde er in het vorig jaar juist één ongetrouwd heer, nu waren er weder een paar bijgekomen, een zelfs van de academie, geloof ik, en wij zeiden reeds onder elkander: pas op *Mooi Ann!* — Dank zij dus den hemel dat het nu uit is, en er weder jongelingen zullen kunnen blijven in Velp, en *Mooi Ann* eindelijk rust zal vinden in haar graf. Goeden nacht mijnheer, slaap gerust, want gij hebt ons dorp eene groote dienst bewezen en onze jufvrouwen zullen u zegenen, ik moet gaauw het goede nieuws aan de kinders gaan vertellen. Goeden nacht, mijnheer.

Toen ik den volgenden morgen ontwaakte, nog onzeker of ik het gebeurde voor een' droom moest houden of voor waarheid, ontnam mij echter spoedig het gezigt der danszaal, tegenover mijne vensters, allen twijfel. Maar nu kon ik dan ook niet langer vertoeven op de plaats, ik wilde volstrekt de held niet zijn van zulk eene romaneske historie, en om mij te onttrekken aan de gelukwenschen en den dank der verheugde dorpelingen, liet ik mijn ontbijt boven brengen en tevens de paarden aanspannen. Waar ik mij nu bevind, blijve verzwegen, want ik begeer volstrekt geene ovaties, die ik overigens niet verdien, hing het van mij af, ik offerde al de Velpenaars op voor *Mooi Ann van Velp* alleen.

Anekdoten.

P i e r r e d u C h a s t e l, een door ijverige studie en veel reizen in het oosten, hoogst beschaafd man, vond bij zijne terugkomst een zeer gunstig onthaal aan het hof van F r a n s I. De Koning benoemde hem tot zijnen Voorlezer en Bibliothekaris, en konde hem niet genoeg bewonderen, als de onuitputtelijkste bron van bevallige en leerzame onderhoudendheid. Derhalve besloot hij ook hem tot de hoogste geestelijke waardigheden te bevorderen, maar vond het noodig, toch vooraf eens naar zijnen stamboom te vernemen. D u C h a s t e l, die nooit om een passend antwoord verlegen was, antwoordde met de grootste bedaardheid: »Sire! in de ark van N o a c h waren drie broeders, ik weet echter waarlijk niet uit welken van de drie, ik juist afstam. Zoo veel echter is onwedersprekelijk waar, dat een van de drie mijn stamvader is." De Koning lachte, en bevorderde hem eerts tot Bisschop van *Toul* en eindelijk van *Orleans*.

De Kardinaal V i s c o n t i e, die in plaats van P i u s VI bijna tot Paus verheven was geworden en vroeger Nuntius te *Warschau* en te *Weenen* was geweest, las eens op aanbeveling van een' zijner vrienden, eenen in den Griekschen stijl geschreven roman. »Het boek bevalt mij buitengemeen," zeide de Kardinaal tot zijnen vriend, »maar het komt mij voor, dat een deel dezer gebeurtenissen niet wel bewezen kunnen worden," — »Dat is ook juist niet noodig," antwoordde deze, »de schrijver geeft hetzelve slechts voor eene verdichting." — »Hoe!" riep de Kardinaal ontsteld, »eene verdichting is immers eene leugen en eene leugen is zonde!" en terwijl hij dit zeide, wierp hij dit boek onder verwenschingen op den grond.

C r o m w e l l was zeer koelbloedig. Eens toen hij, vóór den slag bij *Duncan* het *terrein* opnam, kwam er van achter eenen muur eed geweerschot, dat hem bijna getroffen had. Zijne medgezellen vlogen uit elkander. Maar hij behield denzelfden draf, keerde zich naar de vijandelijke zijde heen en riep: »Schurk! als een van mijne soldaten zoo misschoot, liet ik hem terstond ophangen."

L o d e w ij k XIV van *Frankrijk* zond in het jaar 1669 den Hertog van B e a u f o r t tot ontzet der stad *Candia*, die door de Turken belegerd werd. B e a u f o r t viel al te onbesuisd de Turken aan, doch werd zoodanig ontvangen, dat hij zelf op het slagveld bleef. Toen de Turken na het gevecht naar zijn lijk zochten, gaf een Bassa den raad: om alle gesneuvelden het hoofd te openen en indien men er een zonder hersenen vond, zou het ongetwijfeld dat des Hertogs, die zijne soldaten zonder eenig overleg ter slagtbank gevoerd had.

Onlangs liet een Engelsche zonderling eene kamer op zoodanige wijze behangen, dat het papier de waarde van drie honderd vier en negentig duizend vier honderd en veertig Pond sterl. beliep. Hij liet namelijk uit den geheelen omtrek door eenen bijzonderen agent al de loten, waarop in de laatste loterij nieten gevallen waren, opkoopen, de bij elkander gebragte loterijbriefjes kosteden hem slechts duizend Daalders, maar hunne oorspronkelijke waarde (elk lot kost tien Pond Sterl.) bedraagt de bovengemelde som.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, de Nd. Am. Brik *Adriatic*, Kapt. J. Rowe, van Gloucester, (laatst van Cayenne), hebbende 28 dagen reis.

ADVERTENTIËN.

TARIEF
DER
Coloniale Belastingen,
verschuldigd op de onderstaande Artikelen overeenkomstig Ordonnantie No. 1 Ao. 1811.

	Dlls.	Cts.	Gl.	Cts.
1°. Op Madera en andere Wijnen in fusten of in pijpen van 110 Gallons.	33.		82.	50.
2°. Op Wijnen in flesschen onverschillig de soort en benaming per dozijn.	1.		2.	50.
3°. Tarwen Meel, per vat van 196 ℔, betalende kroonregten.	1.		2.	50.
Tarwen Meel, per vat van 196 ℔, niet onderhevig aan kroonregten.	1.	50.	3.	75.
Rogge Meel, per vat van 196 dito.		33.		82^5.
Koren en Peulvruchten per schepel.		8.		20.
Koren Meel, per 100 ℔ Engelsch gewigt.		17.		42^5.
Rijst per 100 ℔ dito.		17.		42^5.
Vleesch en Spek per vat.	1.		2.	50.
Gedroogde Visch per quintal.		17.		42^5.
Kaarsen per pond.		2.		5.
Zeep per pond.		1.		2^5.
Tabak in soorten per pond.		10.		25.
Zalm in pekel per vat.	1.		2.	50.
Makreel per vat.		50.	1.	25.
Haring, Schads, Pilchards alewives en andere Zouten Visch, hierbij niet opgenoemd per vat.		33.		82^5.
Boter per vaatje (firkin).		67.	1.	67^5.
Thee, onverschillig de soort per pond.		25.		67^5.
Timmerhout per 1000 loopende voeten.	1.	50.	3.	75.
Duigen en Bodems per 1000 loopende voeten.	1.		2.	50.
Paarden per stuk.	7.		17.	50.
Ezels per dito.	5.		12.	50.
Cigaren per duizend.	2.		5.	

Geestrijke Dranken, Liqueren, per gallon proef 24 gr. of minder 57 Centen en 4 Centen meerder voor ieder graad sterker proef.

Afdeeling 5 der Ordonnantie N°. 1 bepaald, dat alle artikelen niet vermeld in deze schedule (Specie uitgezonderd) onderhevig zullen zijn aan een *ad valorem* regt van twee pCt.

Ordonnantie N°. 3, —1811. Stelt vast, dat boven en behalve alle andere regten en imposten, een regt van invoer van twee en halve pCt. zal geheven worden op alle vreemde waren, en een onbepaald regt op alle Britsche waren en Manufacturen, berekend naar rede van niet minder dan Een Daalder en niet overschredene Twee en Een halve Daalder op iedere honderd daalders waarde.

Smeer-Kaarsen,
van 16 in een pond;
te verkrijgen bij
(7941) RIES & TABAK.

Te bekomen bij
De Wed. DAVID SANCHES:
SMEERKAARSEN, à 8 in 't pond;
in 6 en 18 ponds kistjes. (7942)

Lamp-Olie,
verkrijgbaar bij
(7940) N. B O X & Co.

NAAR BERBICE EN DEMERARY:

Zal vertrekken de Engelsche Schoener *Guyana*, Kapt. C. RITCHER. — Voor vracht of passage gelieve men zich te adresseren bij G. M. FORBES, of bij
(7939) D. BENJAMINS.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.